

بسم الله الرحمن الرحيم

گام بیست وهفتم: درک شب قدر

سی گام خودسازی

دعای روز بیست وهفتم ماه رمضان: «اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي فِيهِ فَضْلَ لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَصَيِّرْ أُمُورِي فِيهِ مِنَ الْعُسْرِ إِلَى الْيُسْرِ وَأَقْبِلْ مَعَاذِيرِي وَحُطِّ عَنِّي الذَّنْبَ وَالْوزَرَ يَا رَوْفًا بِعِبَادِهِ الصَّالِحِينَ».

قَدْر به معنی ارزش و اندازه است. شب قدر به شبی گفته می شود که سرنوشت انسان در آن رقم می خورد و تحولی بزرگ در رفتار وی پدید می آید؛ از کردار ناشایست و ناصواب گذشته ی خود پشیمان شده و توبه می کند و تصمیم می گیرد در آینده ای روشن و بدون گناه زندگی کند. این شب بهتر از هزار ماه است و فرشتگان در آن، با اجازه ی پروردگارشان، بر انسان فرود می آیند. این شب، شب رحمت، برکت و سلامتی است تا این که فجر درخشان بدرخشد و صبح روشن زندگی آغاز شود.

شب قدر شب نزول قرآن بر پیامبر اکرم(ص) است. خداوند در سوره قدر می فرماید: «إنا أنزلناه في ليلة القدر، وما أدريك ما ليلة القدر، ليلة القدر خير من ألف شهر، تنزل الملائكة والروح فيها بإذن ربهم من كل أمر، سلام هي حتى مطلع الفجر».

در این که شب قدر در سال چه شبی است اختلاف است. اما بیشتر آن را در ماه مبارک رمضان و یکی از شب های پانزدهم،

نوزدهم، بیست و یکم، بیست و سوم، بیست و هفتم و شب آخر ماه مبارک می دانند. بیش از این که بدانیم شب قدر کدام یک از این شب هاست، باید به این بیندیشیم که شب قدر را چگونه درک کنیم و چگونه به این فیض عظیم نایل شویم. ممکن است سالیان درازی بر برخی بگذرد و آنان شب قدری در زندگی شان نداشته باشند و تنبّه و تحوّل در ایشان به وجود نیاید. ممکن است برخی افراد هم در طول زندگی، بارها و بارها به درک شب قدر نایل شده و با فرشتگان هم آغوش شوند. شب قدر در شب های سال ناپیداست، این آدمی است که باید شب قدرش را مشخص کند و به درک این فیض عظیم نایل شود. البته این زمینه در ماه مبارک رمضان به ویژه در دهه آخر آن فراهم تر است و سفره ضیافت الهی گسترده تر. خوشا به حال کسانی که از این سفره متنعم می شوند. هر شب، شب قدر است اگر قدر بدانی؛ «و طوبى لأصحاب النعيم نعيمهم». هرگز مباد که فرصت ها را از کف دهیم و از این چند روز عمر به ویژه روزها و شب های پربرکت ماه مبارک رمضان استفاده نکنیم.

منقول است که امام زین العابدین(ع) در شب بیست و هفتم رمضان، از آغاز شب تا پایان، پیوسته این دعا را می خواند:

اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي التَّجَافِي عَنْ دَارِ الْغُرُورِ وَالْإِنَابَةَ إِلَى دَارِ الْخُلُودِ وَالْإِسْتِعْدَادَ لِلْمَوْتِ قَبْلَ حُلُولِ الْقَوْتِ.

بارخدايا! دل برکندن از سرای کژمدار و بازگشت به سوی سرای ماندگار و آمادگی برای مردن پیش از فرارسیدن زمان رفتن را روزیم فرما.

اوقات خوش آن بود که با دوست به سر شد

باقی همه بی حاصلی و بی خبری بود

پیر هرات در میدان غیرت از کتاب صد میدان گوید:

«غیرت رشک بردن به چیزی است که چیزی جایگزین آن نیست و آن «عمر» است و «دل» و «وقت». عمر، دکان است و خرد، پیرایه و دین، سرمایه و مؤمن، بازرگان. آن چه از عمر گذشت، تاوانی است نادرمان. و آن نفس که در آنیم، یا تحفه است یا داغ؛ و آن چه از عمر مانده است یا زهر است یا تریاق.

دل، خزینه ی مردان است و شیطان، دشمن؛ و مراقبت، قفل، و مؤمن، محتاج؛ هر چه از نَفَس می کاهد، در دل می افزاید، و هر چه بر دنیا می افزاید، از قیمت می کاهد. وقت مرد، ساعت غیبت مرد است از خود. وقت بر خداوندِ وقت، گران تر است از دو جهان».(1)

[ذکر این روز «اللّهُمَّ ارزقنی فیہ فضل لیلہ القدر» است.]

1- . انصاری، عبدالله، رساله صد میدان، ص 80.

#گروه_صهباي_رمضان

معاونت فرهنگی تربیتی مرکز آموزش های غیرحضوری

<http://vufarhangi.whc.ir>